

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 5 czerwca 2020 r.

Poz. 4551

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.507.2020 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 3 czerwca 2020 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 139/XVI/2020 Rady Miejskiej w Kaletach z dnia 27 kwietnia 2020 r. w sprawie przyjęcia „Programu opieki nad bezdomnymi zwierzętami oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Kalety”, w całości, jako niezgodnej z art. 11a ust. 2 pkt 2, pkt 3 i pkt 6 oraz art. 11a ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 122 ze zm.), dalej jako „ustawa”, w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.), dalej jako „Konstytucja RP”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 27 kwietnia 2020 r. Rada Miejska w Kaletach podjęła uchwałę Nr 139/XVI/2020 w sprawie przyjęcia „Programu opieki nad bezdomnymi zwierzętami oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Kalety”. W podstawie prawnej uchwały powołano przepisy art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 11a ustawy. Program opieki nad bezdomnymi zwierzętami oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Kalety w 2020 roku stanowi załącznik do ww. uchwały (dalej jako "Program").

Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 4 maja 2020 r.

W toku wszczętego postępowania nadzorczego organ nadzoru stwierdza, że ww. uchwała podjęta została z istotnym naruszeniem prawa.

Zgodnie bowiem z treścią art. 11a ust. 1 i ust. 2 ustawy - *Rada gminy wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1, określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. Program, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:*

- 1) *zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt;*
- 2) *opiekę nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie;*
- 3) *odławianie bezdomnych zwierząt;*
- 4) *obligatoryjną sterylizację albo kastrację zwierząt w schroniskach dla zwierząt;*
- 5) *poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt;*
- 6) *usypianie ślepych miotów;*
- 7) *wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich;*
- 8) *zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt.*

Z kolei, zgodnie z art. 11a ust. 3a ustawy *Program, o którym mowa w ust. 1, może obejmować plan sterylizacji lub kastracji zwierząt w gminie, przy pełnym poszanowaniu praw właścicieli zwierząt lub innych osób, pod których opieką zwierzęta pozostają.*

Natomiast jak wynika z treści art. 11a ust. 5 ustawy - *Program, o którym mowa w ust. 1, zawiera wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Koszty realizacji programu ponosi gmina.*

Organ nadzoru podkreśla, iż przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 221/16, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II OSK 3245/14, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt II OSK 725/17, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 1001/17, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt III SA/Gd 516/19, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt II SA/Gl 1036/19, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 listopada 2019 r., sygn. akt II SA/Gl 1014/19, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym. Przekroczenie kompetencji lub jej niewypełnienie przez Radę przy podejmowaniu ww. uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio: w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje albo w całości. Powyższe stanowisko organu nadzoru, potwierdza uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego oz. we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2000 r. (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym stwierdzono, iż: *opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.*

Z art. 2 Konstytucji wynika, że *Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Wśród szczegółowych reguł wyprowadzonych z art. 2 wymienia się m.in. podział władz, niezawisłość sądów i prawo każdego do sądu, do uczciwego oraz bezstronnego wymiaru sprawiedliwości, przestrzeganie zasad poprawnego prawotwórstwa, jawność i jasność prawa, niedziałanie prawa wstecz* (P. Winczorek „Komentarz do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., wyd. Liber, Warszawa 2000, s. 15). Przepisy prawne muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż uchwalony przedmiotową uchwałą Program nie spełnia ustawowych przesłanek określonych w ustawie. Ustawodawca w art. 11a ust. 2 i 5 ustawy enumeratywnie wskazał zakres regulacji, która winna być unormowana w powyższym programie. Ze sformułowania "program obejmuje w szczególności" oraz "program zawiera wskazanie" nie można wyprowadzać wniosku o fakultatywnym zakresie jego regulacji w odniesieniu do kwestii, które powinny być określone. Zakres swobody rady gminy w tym przypadku nie oznacza możliwości odstąpienia od uregulowania spraw, które powinny być określone w programie, lecz zobowiązuje do określenia w nim wszystkich wskazanych w delegacji ustawowej elementów.

Analiza przedmiotowej uchwały wskazuje, że Rada Miejska w Kaletach nie określiła w przyjętym Programie powierzonego jej ustawowo zadania odławiania bezdomnych zwierząt. Regulacja przyjęta w § 5 pkt 1 Programu w brzmieniu: *bezdomne koty (dzikie) będą podlegały wylapywaniu, poddawaniu zabiegowi sterylizacji lub kastracji, zaszczepieniu i wypuszczeniu ich na wolność w miejscu złapania, w uzgodnieniu z administracją, zarządcą terenu lub okolicznymi mieszkańcami* jest fragmentaryczna i niewystarczająca, nie wypełnia delegacji ustawowej określonej w przepisie art. 11a ust. 3 ustawy. Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 28 października 2015 r. (sygn. akt II SA/Wr 574/15,

CBOSA) stwierdził, że *Regulacja zawarta w art. 11a ust. 2 pkt 1-8 ustawy o ochronie zwierząt wskazuje elementy, jakie musi zawierać program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. Brak któregośkolwiek z tych obligatoryjnych elementów wynikających z upoważnienia ustawowego, jak słusznie wywodził Wojewoda Dolnośląski, stanowi naruszenie przepisów ustawy, a tym samym istotne naruszenie przepisów prawa. Niekompletne wypełnienie kompetencji do podejmowania uchwał powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały.*

Jak wskazał ponadto w wyroku z dnia 27 lutego 2018r. WSA w Krakowie (sygn. akt. II SA/Kr 40/18, CBOSA): *Z uwagi na znaczenie i cele programu, jakie stanowi zapewnianie rzeczywistej opieki bezdomnym zwierzętom na terenie gminy oraz wylapywanie takich zwierząt, uwzględniając też szeroki krąg adresatów programu, nieodzownym jest przyjęcie, że tylko program skonkretyzowany może owe cele realizować. Z tych właśnie powodów w programie należy wskazywać nie tylko konkretne gospodarstwo rolne, w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich, ale co do zasady również konkretne schroniska dla zwierząt w którym gmina zapewnia miejsce dla bezdomnych zwierząt, konkretny podmiot zajmującego się odławianiem bezdomnych zwierząt, konkretne schroniska dla zwierząt dokonującego obligatoryjnej sterylizacji i kastracji zwierząt, konkretny podmiot, który będzie realizował zadanie związane z usypianiem ślepych miotów oraz konkretny podmiot zobowiązanego do zapewnienia całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadku zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. Program i jego realizacja niewątpliwie wymaga zawarcia stosownych umów (...).*

W dalszej kolejności stwierdzić należy, że Rada Miejska w Kaletach w sposób nieprawidłowy wypełniła delegację z art. 11a ust. 2 pkt 6 ustawy, zgodnie z którymi *program opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt obejmuje usypianie ślepych miotów. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 16 października 2019 roku, sygn. akt: II SA/Bd 605/19, (publ. Legalis nr 2244812): program winien regulować kwestię usypiania ślepych miotów w sposób konkretny i jednoznaczny. Nie powinno być przede wszystkim wątpliwości co do tego, jaki podmiot konkretnie oznaczony i pod jakim adresem podmiot upoważniony jest do przeprowadzania zabiegów związanych z kwestią opisaną w powyżej. Akt prawa miejscowego winien bowiem realizować w tym także zakresie określenie przez radę gminy konkretnego trybu, w którym przedmiotowa kwestia została na terenie gminy uregulowana. Tymczasem w § 6 ust. 3 Programu wskazano jedynie, że *Zabieg usypienia ślepych miotów dostarczonych przez mieszkańców gminy Kalety, służby komunalne przeprowadza wyłącznie lekarz weterynarii, z którym gmina współpracuje w zakresie świadczenia usługi usypiania ślepych miotów psów i kotów.* W ocenie organu nadzoru Rada nie wypełniła prawidłowo delegacji z art. 11a ust. 2 pkt 6 ustawy z uwagi na to, że z regulacji § 6 ust. 3 Programu nie wynika, który lekarz weterynarii będzie wykonywał zabiegi usypiania ślepych miotów, ani kto może przynieść ślepe mioty zwierząt do usypienia.*

Powyższe oznacza, że na dzień przyjęcia Programu nie wiadomo, kto w Gminie Kalety zajmuje się usypianiem ślepych miotów i odławianiem bezdomnych zwierząt, gdzie będą one umieszczane ani kto będzie sprawował nad nimi opiekę weterynaryjną i dokonywał niezbędnych zabiegów.

Organ nadzoru wskazuje ponadto na niejasność przepisu § 5 Programu, zgodnie z którym *W celu zapobiegania nadmiernej populacji bezdomnych zwierząt wprowadza się sterylizację oraz kastrację kotów w następujący sposób: 1) bezdomne koty (dzikie) będą podlegały wylapywaniu, poddawaniu zabiegowi sterylizacji lub kastracji, zaszczepieniu i wypuszczeniu ich na wolność w miejscu złapania, w uzgodnieniu z administracją, zarządcą terenu lub okolicznymi mieszkańcami, 2) obligatoryjną sterylizację albo kastrację zwierząt w schronisku dla zwierząt.* Rada Miejska w Kaletach najpierw ograniczyła więc sterylizację oraz kastrację tylko i wyłącznie do kotów, co jest nieuprawnione, bowiem obowiązek obligatoryjnej sterylizacji albo kastracji dotyczy wszystkich zwierząt umieszczonych w schronisku. Ale – już pkt 2 § 5 Programu stanowi, że jednak obowiązek ten dotyczy wszystkich zwierząt. Regulacja taka jest mało czytelna, nielogiczna i tym samym narusza wynikającą z art. 2 Konstytucji RP zasadę poprawnej legislacji.

Dalej, w § 9 Programu postanowiono, że *Sprawowanie opieki nad kotami wolno żyjącymi realizowane jest poprzez finansowanie usypiania ślepych miotów, sterylizację, kastrację, leczenie tych kotów w ramach współpracy z lecznicą zwierząt oraz zakup i wydawanie karmy karmicielom kotów, zarejestrowanym w Urzędzie Miejskim w Kaletach.* Przepis ten, zdaniem organu nadzoru nie wypełnia delegacji ustawowej określonej art. 11a ust. 2 ustawy. Nie zawiera treści normatywnej, jest jedynie deklaracją, nie konkretyzuje w wystarczający sposób zadań gminy w tym zakresie. W Programie oprócz innych form opieki nad kotami należy określić sposób rozdysponowania zakupionej karmy (kto, gdzie i kiedy będzie dokarmiał koty). Tymczasem Rada, w zakresie zadania dokarmiania kotów, ograniczyła się jedynie do lakonicznego

sformułowania oraz zakup i wydawanie karmy karmicielom kotów, zarejestrowanym w Urzędzie Miejskim w Kaletach.

W ocenie organu nadzoru skoro ustawodawca wskazał w sposób enumeratywny te elementy programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt, które są niezbędne w uchwale regulującej przedmiotową kwestię, w tym zawarł w analizowanym przepisie bezwzględny wymóg określenia opieki nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie, to brak pełnej realizacji upoważnienia ustawowego w tym zakresie skutkuje istotnym naruszeniem przywołanych norm prawnych. Nie ulega wątpliwości, że powyższe unormowania mają charakter zbyt ogólnikowy. W wyroku z dnia 25 lutego 2020 r. (II Sa/Łd 992/19, CBOSA) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wskazał, iż " (...) zbytnia ogólnikowość zapisów aktu prawa miejscowego, w którym nie wskazano sposobu ustalania miejsc przebywania wolno żyjących kotów na terenie gminy ani sposobu realizacji obowiązku ich dokarmiania poprzez określenie miejsc i częstotliwości dokarmiania zwierząt oraz podmiotów odpowiedzialnych za wykonywanie tych zadań stanowi istotne naruszenie prawa". W orzecznictwie podkreśla się bowiem, iż program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie gminy uchwalany jest na jeden rok, a w konsekwencji musi być dostosowany do warunków i okoliczności występujących oraz przewidywanych w danym roku, i nie można mu nadawać charakteru ogólnych ram, które wymagałyby dalszej konkretyzacji. Program stanowi bowiem podstawę realizacji określonych zadań i koniecznym jest skonkretyzowanie sposobu ich realizacji.

W dalszej kolejności, w § 15 Programu Rada Miejska w Kaletach wskazała, że: 1. Środki przeznaczone na realizację Programu będą zapewnione w budżecie Miasta Kalety w kwocie 8 000,00 zł. z czego: a) na odławianie i zapewnienie miejsca w schronisku przeznacza się kwotę 2000,00 zł. b) na usługi weterynaryjne dla bezdomnych zwierząt przeznacza się kwotę 3000,00 zł. c) na opiekę nad wolno żyjącymi kotami przeznacza się kwotę 1000,00 zł. d) na adopcję zwierząt przeznacza się kwotę 1600,00 zł. e) na pozostałe działania przewidziane w Programie przeznacza się kwotę 400,00 zł. 2. Środki finansowe, o których mowa w ust. 1, wydatkowane będą zgodnie z obowiązującymi przepisami, a zwłaszcza z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2019 z późn. zm.).

Tym samym, Rada Miejska wskazała zadania, na które będą wydatkowane środki, jednakże nie przyporządkowała do części zadań poszczególnych kwot. Rada określiła więc łączną kwotę przeznaczoną na realizację następujących zadań: na odławianie i zapewnienie miejsca w schronisku przeznacza się kwotę 2000,00 zł., na usługi weterynaryjne dla bezdomnych zwierząt przeznacza się kwotę 3000,00 zł., na opiekę nad wolno żyjącymi kotami przeznacza się kwotę 1000,00 zł., na adopcję zwierząt przeznacza się kwotę 1600,00 zł, oraz postanowiła, że na pozostałe działania przewidziane w Programie przeznacza się kwotę 400,00 zł.

Zdaniem organu nadzoru wymienionym wyżej przepisem Rada Miejska nie dokonała podziału środków na poszczególne zadania. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 stycznia 2019 roku, sygn. akt: II SA/Bd 1280/18 wyjaśnił, że w art. 11a ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt ustawodawca użył sformułowania "program zawiera" wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposobu wydatkowania tych środków. Wskazuje to jednoznacznie na konieczność zamieszczenia obu wymienionych w tym przepisie elementów w treści uchwalanego przez organ gminy programu. Jest to więc norma o charakterze iuris cogentis i jej pominięcie lub niewłaściwe zastosowanie w uchwale, prowadzić musi do jej wyeliminowania z porządku prawnego w całości. Lokalny prawodawca zobowiązany został zatem przepisem art. 11a ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt nie tylko do wskazania wysokości środków finansowych przeznaczonych na realizację zadań program, ale także do określenia sposobu ich wydatkowania. Użyte przez ustawodawcę określenie "sposób wydatkowania" środków finansowych, oznacza przedstawienie w programie, jako obligatoryjnego elementu, **sposobu rozdysponowania puli środków finansowych przeznaczonych na poszczególne cele i założenia przyjęte w programie**. Czym innym jest wskazanie sposobów realizacji celów programu, a czym innym konkretne i jednoznaczne ustalenie w ramach przewidzianych środków sposobów ich wydatkowania, które z oczywistych względów powinny być zgodne z celami i przyjętymi założeniami programu. Przez określenie sposobów wydatkowania należy rozumieć wskazanie konkretnych form ich wykorzystania, ukierunkowanych na osiągnięcie celów programu. Koniecznym jest więc co najmniej dokonanie podziału tych środków na poszczególne zadania ujęte w programie (jako że to stanowi o realności realizacji poszczególnych zadań objętych programem) i określenie jak będą one rozdysponowywane (tak również: wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 16 października 2019 roku, sygn. akt II SA/Bd 603/19, Lex nr 27422514, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 sierpnia 2018 roku, sygn. akt: II SA/Go 485/18, LEX nr 2542013; wyrok NSA z dnia 14 czerwca 2017 roku, sygn. akt: II OSK 1001/17, LEX nr 2346710).

Zatem Rada Miejska w Kaletach nie uregulowała wszystkich zagadnień, które ustawodawca uznał za istotne do zawarcia w programie, gdyż nie dokonała podziału środków finansowych na poszczególne cele i zadania ujęte w Programie oraz nie uszczegółowiła sposobu wydatkowania tych środków. Tym samym nie wypełniła delegacji z przepisu art. 11a ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt.

Warto w tym, miejscu przytoczyć tezę z cytowanego już wyżej wyroku WSA w Krakowie (sygn. akt. II SA/Kr 40/18, CBOSA), zgodnie z którą: *Powołany wyżej przepis ustawy stanowi wprost, że program, o którym mowa w ust. 1 zawiera wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Pozostawienie organowi wykonawczemu gminy albo innym podmiotom współdziałającym w wykonaniu uchwały swobody w zakresie sposobu wydatkowania takich środków, względnie precyzowania tegoż sposobu dopiero w później zawieranych umowach, narusza przepisy prawa. Tylko powiązanie uchwalonej kwoty środków finansowych przeznaczonych na realizację zadań z konkretnym sposobem ich wydatkowania już w programie pozwala przyjąć, że nie jest on fikcją. Powyższe również należy uznać, za gwarancję faktycznego wykonania poszczególnych zadań, które są liczne. Tylko taka regulacja czyni też możliwym rzeczowe wykonanie kompetencji przyznanej ustawą podmiotom uprawnionym do opiniowania programu. Brak pełnej realizacji upoważnienia ustawowego w tym zakresie stanowi o istotnym naruszeniu prawa. Skoro ustawodawca wskazał w sposób enumeratywny te elementy programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt, które są niezbędne w uchwale regulującej przedmiotową kwestię, w tym zawarł w analizowanym przepisie bezwzględny wymów określenia wysokości i sposobu wydatkowania związanych z nim środków, to tego rodzaju postanowienia obligatoryjnie winny się znaleźć w zaskarżonej uchwale (...).*

Reasumując, organ nadzoru stwierdza, iż program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt nie może ograniczać się jedynie do lakonicznego wskazania celu samego programu i obszarów działań podejmowanych przez Gminę, program ma bowiem przede wszystkim zawierać treści dotyczące sposobu realizacji każdej z kwestii wskazanych w art. 11a ust. 2 i 5 ustawy. Wynika to bezpośrednio z samego charakteru prawnego programu. Program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt to uchwała, która w swoich zapisach powinna wyznaczać w sposób jasny i wyczerpujący konkretne kierunki działania organów gminy. Powierzchnowe i wybiórcze uregulowanie poszczególnych części programu niweczy zatem podstawowy cel, dla jakiego jest on podejmowany, a więc ustalenia pewnych kierunków i sposobu wykonywania zadania własnego gminy, jakim jest zapewnianie opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywanie na terenie Gminy (art. 11 ust. 1 ustawy). Niewypełnienie tego obowiązku musi skutkować stwierdzeniem istotnego naruszenia prawa, powodującego nienależytą ochronę zwierząt, a w konsekwencji prowadzić do uznania nieważności całości uchwały. Ta bowiem musi zawierać wszystkie elementy wskazane w ustawie (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 8 stycznia 2016 r. sygn. akt II SA/GI 740/15, CBOSA).

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności w całości uchwały Nr 139/XVI/2020 Rady Miejskiej w Kaletach z dnia 27 kwietnia 2020 r. w sprawie przyjęcia „Programu opieki nad bezdomnymi zwierzętami oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Kalety” należy uznać za słuszne i uzasadnione.

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz